

tal Dyr med Tuberkulin fra Forsøgslabora-
toriet, nemlig:

Finansaar.	Ungkvæg.	Boksne Dyr.
1893—94.....	ca. 4,800.	ca. 450.
1894—95.....	- 11,000.	- 6,800.
1895—96.....	- 32,700.	- 33,000.
1896—97.....	- 49,000.	- 44,000.

samt i det første
Kvartal af Finans-
aaret 1897—98... - 17,400. - 12,900.

Den i saa Henseende til Grund liggende
Betragtning om Usikkerheden af at bringe det
omhandlede diagnostiske Midde! til Anven-
delse i videst muligt Omfang har ligeledes
været afgørende for den i nærværende Pa-
ragraf optagne Bestemmelse om Understøt-
telse til Vandboreninger til Tuberkulin-
prøver paa Husmandskvæg. I det der af
Hensyn til Opnaaelsen af den fulde Nytte-
virkning af Tuberkulinprøven maa lægges
særlig Vægt paa, at de opstillede Betingel-
ser i Henseende til Afsondring nøje over-
holdes, har man fundet det rigtigst at op-
tage en Bestemmelse om, at Gjerne i Til-
fælde af Misligholdelse af de herhen hørende
Forpligtelser skulle være forpligtede til at
refundere Statskassen den af samme ydede
Understøttelse.

Det til Bestridelse af Udgifterne efter
nærværende Paragraf opførte Beløb er i
Overensstemmelse med Lov af 13de Decem-
ber 1895 anjat til 100,000 Kr.

Til § 2.

Naar der fra Statens Side opres ikke
ubetydelige Summer til Bekæmpelse af Tu-
berkulosen hos de her i Landet værende
Dyr, bør der formentlig ogsaa træffes særlige
Foranstaltninger til at forhindre Indførselen
af tuberkulose Dyr fra Udlandet; men det
formenes, at de Tuberkulinprøver, der i den
Anledning maa foretages paa de indførte
Dyr, bør foregaa ikke paa Bestemmelsesstedet,
men i særlige paa Indførselsstedet dertil
indrettede Lokaler, der da maa staves til
Veje paa Statens Bekostning. Der opnaas
derved, at Kontrollen bliver mere effektiv
og Faren for Smittes Udbredelse mindre.

Naar Tuberkulinprøverne skulle foregaa
i særlige Lokaler paa Indførselsstedet, er det
nødvendigt, at Indførselen kun tillades over
bestemte Pladser. At fastslaa disse ved Lov
skønnes ikke hensigtsmæssigt, da Trafikken let
kan nødvendiggøre Forandringer i de en
Gang truffne Bestemmelser, og det maa derfor
rettest være overladt til Administrationen at
træffe Afgørelse om, ad hvilke Veje Ind-
førselen kan foregaa.

Da Tuberkulinprøverne efter Lovfor-
slaget skulle foregaa ved Veterinærpolitiets

Foranstaltning og altsaa ikke foretages af en
privat antagen Dyrlæge, synes det ogsaa
rettest at burde være det offentlige (Stats-
kassen), der kommer til at afholde de dermed
forbundne Udgifter, saa meget mere som
Prøverne nærmest foretages i det Almenes
Interesse. — I Overensstemmelse med foran-
førte ere de fornødne Bestemmelser optagne
i nærværende Paragraf.

Til § 3.

Slagningsfristen, der i det tidligere
Lovforslag var anjat til 3dje Dagen efter
Dyrenes Ankomst hertil Landet, er her fore-
slaaet til 10de Dagen efter Ankomsten, da
det i foresaldende Tilfælde undertiden vil
kunne være forbunden med Vanskelighed at
saa Dyrene slagtede indenfor den kortere
Tidsfrist, og der formenes ikke at være
nogen Betænkelighed ved den længere Frist,
da Dyrene jo skulle slagtes.

Til § 5.

Under Hensyn til den ganske særlige
Fare, der paa Grund af Overtuberkulose
smittespredende Evne er til Stede ikke
alene for Kvæget, men ogsaa for Menneskers
Sundhedstilstand, formenes det, at en Be-
stummelse, hvorved Kreaturer, som lide af
den nævnte Sygdom, paabydes slagtede ved
offentlig Foranstaltning, vil være et betydningsfuldt Led i de Forholdsregler, der fra
det offentlige Side bør træffes til Tuberkulose
Bekæmpelse. Bel indeholdes der i
§ 11 af Lov om smittomme Sygdomme hos
Husdyrene af 14de April 1893 Bestemmelser,
som tilsigte at udelukke den fra Overtuber-
kulosen hidrørende Fare; men disse Bestem-
melser, hvis Overholdelse ofte i Praksis vil
være forbundet med Vanskelighed, kunne dog
ingenlunde betragtes som fyldestgørende, saa
længe Smittefilden vedblivende er til Stede.

Med Hensyn til den Erstatning, der paa
Grund af den tvungne Nedslagning til-
kommer Gjeren, bemærkes, at en Kv, der er
angreben af Overtuberkulose, har tabt sin
Værdi som Tillægsto og Malkeo og i Virke-
ligheden kun kan siges at repræsentere en
Værdi som Slagtedyr. I de heromhandlede
Tilfælde, hvor Sygdommens Tilstedeværelse
med Bestemthed lader sig konstatere forinden
Nedslagningen, er der derfor ingen Anled-
ning til at anvende den i Loven af 14de
April 1893 bestemte, mere vidtløftige og be-
kostelige Fremgangsmaade ved Vurderingen
af det til Nedslagning bestemte Dyr, hvor-
imod Erstatningen formentlig passende vil
kunne bestemmes efter Dyrrets Slagteværdi,
hvilken man har tænkt nærmere bestemt efter
Kroppens Vægt i slagtet Tilstand og de